

ἐναντίον τῶν κομμουνιστικῶν θεωριῶν. Ἐπίσης ἐφέτος θὰ συνεχισθοῦν αἱ διαλέξεις τοῦ Συνδέσμου, αἱ ἐποταί θὰ γίνωνται εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ «Παρνασσοῦ» καὶ τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας», θὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτύπωσιν αὐτῶν, θὰ καταβληθῇ δὲ προσπάθεια ὅπως κυκλοφορήσουν ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερον.

Μὲ μίαν πρακτικὴν καινοτομίαν ἤρχισε τὰς ἐργασίας τῆς φθινοπωρινῆς περιόδου ἡ «Ἑταιρεία τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν». Διωργάνωσεν ἐπιστημονικοὺς περιπάτους ἀνὰ τὰ πε-

ρίχωρα τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὑπάρχουν Βυζαντιναὶ ἀρχαιοτήτες, ὁ πρῶτος δὲ ἦτο ἡ μέχρι τῆς μονῆς Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ κυνηγοῦ τῶν Φιλοσόφων ἐκδρομὴ. Οἱ περισσότεροι τῶν ἐκδρομῶν οὐδέποτε εἶχον ἐπισκεφθῇ τὴν λόγῳ καὶ ἱστορίας καὶ τέχνης καὶ τοποθεσίας ἐνδιαφέρουσιν μόνην, ἀν καὶ ἐγγὺς τῶν Ἀθηνῶν κειμένην, ὅσοι δὲ τὴν εἶχον ἐπισκεφθῇ δὲν θὰ ἐγνώριζον πόθεν ἡ ὀνομασία.

Ἡ Ἑταιρεία θὰ δώσῃ διαλέξεις αἱ δὲ ἐταιροὶ τῆς θὰ προβοῦν εἰς ἀνακοινώσεις ἐπὶ θεμάτων σχετικῶν πρὸς τὴν Βυζαντινὴν τέχνην.

Ε Π Ι Θ Α Λ Α Μ Ι Ο Ν

Σήμερα νᾶχα ζήλεψα τρανοῦ τεχνίτη σμίλη
Γιὰ νὰ χαράξω τὴ βαθεῖα χαρὰ μου ποὺ τὰ χεῖλη
Δὲν φτάνουν νὰ ταιριάξουνε μὲ στίχους καὶ νὰ νοιώσω
Πῶς κᾶτι τί ξεχωριστό γιὰ δῶρο θὰ σᾶς δώσω.
Ψηλὰ τὸν οἶσανό θωροῶ—τὸν ζαφειρένιο αἰθέρα
Καὶ λέγω : «ἄχ ! νὰ διγόμευνα δικό σας νὰ τὸν κάνω
Παιδιά μου· ποῦ εἶν' ἀπέραντος νὰ ζῆτε νύχτα ἡμέρα
οἶν σ' ὄνειρο ἀτέλειωτο—στὰ σύγγεφά του ἐπᾶνω.—
Στρέφω τὸ βλέμμα μου στὴ γῆ, στέκω καὶ τὴ λογιᾶζω
μήπως παλάτι σκαλιστό, σμαραγδοδουλεμένο
καὶ βροῶ, μὲ ξώθυρες βαρεῖες κάστρο τὸ παραμοιάζω
νᾶν τῆς Ἀγάπης σας βωμὸς—ζευγάρι ταιριασμένο.
Καὶ λέγω· τὸν μυριάκριβο τὸν θησαυρὸ νὰ κρύψω
κεῖ μέσα, ποῦ εἶστε σεῖς γιὰ μᾶς — νὰ κρύψω τὴ χαρὰ σας
τὴ γνώμη σας τὴ ταιριαστὴ — τὴ πλούσια ἐμμορφιά σας
μάτι ὀχτροῦ μὴ καὶ σᾶς δῇ τὴ νειότη σας ζήλεψη
κακόβουλη πικρὴ ψυχὴ, καὶ τὴ χαρὰ σας κλέψῃ
Μὰ ἔλα ποῦ εἶμαι ἀνήμεπορη, κᾶτι γιὰ σᾶς νὰ κάνω
κι' ὅλα τὰ πλούτη τὰ ἔχω ἐδῶ μεσ τὴ καρδιά κρυμένα
κ' ἐνῶ, τοῦ κόσμου τὰ καλὰ ὀνειρεύομαι νὰ βᾶνω
στὰ πόδια σας, ἀπ' ὅσα τόσο ἐπόθησα δὲ δίνω σας οὔτ' ἓνα
Μόνο, ῥόδα ἄλκα ἡ ἀγάπη μου καὶ κοῖνα οἱ λογισμοί μου
γιὰ τὴ καινούργια σας ζωὴ ἁρμονικά θ' ἀνθοῦνε
τὴν εὐτυχία σας ἄγρυπνα, ποῦ θᾶναι καὶ δική μου
εὐωδιάζοντας γλυκά, θὰ παρακολουθοῦνε.
Σύρτε παιδιά μου στῆς Χαρᾶς τὴν ἀνθισμένη στράτα
Ἡ ἀγάπη σας θαῦρη δροσιὲς κιἀπόσκια νὰ ριζώσῃ
ἀστείρευτες νᾶστε πηγές, τὰ χέρια σας γεμάτα
Γιὰ χάρι σας, τὸν Ἑρωτα, σκλάβο ὁ Θεὸς θὰ δώσῃ
Σᾶν τρυγονάκια πλουμιστὰ—τρυφεραγκαλιασμένα
πλέξετε τὴ φωλήτσα σας, σ' ὠροσπλεγμένα κλώνια
πάρτε τῆς μάννας τὴν Εὐχὴ—δῶρο ἀκριβὸ 'πὸ μένα
κι ἀργόγλυκα θὲ νὰ κυλοῦν τὰ ἰδικά σας χρόνια

Ἀθηνᾶ Ῥουσάκη Γερμανοῦ